

talán egyre is megy —
Kelj föl végre a strandról,
a nyári homok-szőnyegről,
szemedet lassan nyisd föl,
szempillád pillekönnyű,
könnyű a láb, a lábad,
és fuss, fuss. Szinte szállj:
vaddarázs-szárnyon, mint a nyár,
vaddarázs-szárnyon, mint a nyár.

GÖMÖRI GYÖRGY

Útleírás helyett

*Nem kell személyvonaton utaznod, hogy megértsd:
mi itt a helyzet. Hogy már régóta nem számít az állam
pufajkás rohamrendőreivel, száználmas csalétkeivel és bűzös
(információs) csatornáival, leértékelt ígéreteivel
és teljesíthetetlen terveivel. Hogy itt a Káosz az úr:
minden szétesőben, penészedőben, koszba-fekáliába süppedőben.
Hol itt, hol ott lovagol át a vidéken Hiány herceg
igen fakó lován, idejűkkel bókolnak néki alattvalói.
A hajdani koronázó város
merő por, ősi házain roppant repedések, lombjain
ragacsos lepedék, pinceboltjai beomlóban.
Még száz év, mondják az illetékesek, és minden
újra szép lesz. Addig az emberek
munkát mímelnék, meg életet, szórakozást, szerelmet,
egy olyan bódulatban, amelyből
sem szép szóval, sem korbáccsal kiverni őket nem lehet.
A mélyben még lávaforró mondatok buzognak,
s ünnepeken közös imádság pajzsa véd a gonosztól,
de a mindennapokra cseles hurkokat aggat a gond,
s mint a tetőket a füstköd, az emberek szívét
ellepi sűrű közöny.*

Krakkó—Cambridge, 1984

Nyugtalan koranyár

*Túl sokat esett ezen a tavaszon.
A kertben a bokrok alatt elszaporodtak
a fekete házatlan csigák,
a repedésekben a kiéhezett pókok,
s a pipacsok feje úgy hull alá, mint
tönkről a kivégzetteké —
lenyesett ágak, letarolt füvek roppant kupacban égnek
keleti szél huhog át a házon minden éjjel,
s nem tudni, Káposzta-Birödalom reszketeg főmandarinja
a dicső Nagy Káposztafej
mikor indítja el hernyó-falankszát
a fehér-pirosban pompázó szomszédos kertek ellen.*

1981

Jelenet a Taknan hegyekből, 1855 őszén

*A csatatéren groteszk pózokban hevernek a hullák,
csönd van, csak a távoli csúcsok fölött
dördül néha egyet az ég. Szítál a köd.
Hatezer orosz maradt örökre ebben a völgyben.
„Allah hatalmas!” — éneklí a müezzín, s a török
közkatónák fejükkal földet érintve mondják az imát.
Iszmail pasa sétál a csatatéren. Meg-megáll,
lehajol, megnéz valamit közelebbről — érem az;
kibetűzi, hangosan olvas:
„A magyar lázadás leveréséért.”
(Ezek itt veteránok.) Iszmail pasa,
Karsz vár gyaur parancsnoka Lugosra gondol,
visszadobja a bajszos halottra az érmet,
s ő, akit ritkán látnak nevetni,
most egy szívbőljövően nagyot kacag.*

Jegyzet: Iszmail pasa: Kmety György 1849-es honvéd tábornok. A krími háborúban a török hadseregben szolgált, és a keleti fronton több győzelmet aratott az oroszok fölött.